No. 1591 Zaterdag 27 Juni 1914. 31ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

WONINGNOOD.

Meerdere malen werd gewezen op den slechten woningtoestand in sommige wijken onzer stad. Het Bestuur heeft daaraan zijn volle aandacht geschonken; eerlang kunnen wij de voorstellen te gemoet zien, welke daarin verbetering zullen brengen.

Maar daar is nog een ander gebrek dan goede woningen, dat alleen door het particulier initiatief te verhelpen valt.

We bedoelen het gebrek aan nette huurhuizen in de voornamere straten.

Vele burgers, die tot de betere standen behooren, sukkelen met hun huis; ze kunnen niets van hun gading vinden en moeten zich ten slotte wel tevreden stellen met een woning, welke hun maar half bevalt.

Ook verschillende vreemdelingen, die gaarne hier eenige maanden en soms langer wilden doorbrengen, maar wien het hotelleven te duur is, zagen zich genoodzaakt eerder ons eiland te verlaten dan oorspronkelijk hun plan was, omdat er geen fatsoenlijke woningen te huur staan.

En dit gebrek is er niet een van jongen datum, het bestaat reeds lang en wordt met den dag meer gevoeld.

Het is ontstaan door de geleidelijke toename onzer stadsbevolking, waarmede de [illegible] geen [illegible] Hoofdzakelijk werd slechts gezorgd voor huizen van de kleine neringdoenden. De huizen in de nieuwste [illegible] van de Overzijde zijn bijna zonder uitzondering van deze categorie.

Groote, nette huizen voor hoogere ambtenaren of meer gegoede vreemdelingen werden er niet gebouwd.

Nu er zulk een groote navraag is naar dergelijke gebouwen, moet het, dunkt ons, een goede geldbelegging zijn voor kapitaalkrachtige personen, als zij in de mooie wijken onzer stad, flinke, nette huizen laten bouwen om ze te huur aan te bieden.

Er zijn nog open terreinen genoeg. Ook zou iemand, die in de onmiddellijke omgeving van zijn huis, vele „afdakjes" bezit, zeer gevoegelijk die herinnering uit den slaventijd voor den grond kunnen gooien en er een fatsoenlijk huurhuis voor in de plaats zetten. Geldelijk nadeel zal deze verandering van huurders hem zeker niet brengen, eerder een groot financieel voordeel.

Het is immers bekend, dat die kleine huurders veel schuldig blijven en bovendien zeer lastig zijn.

Het uiterlijk aanzien onzer stad zou er ook ten zeerste door winnen.

Het is nu werkelijk stuitend, als men op *Scharlo* bijv. de mooie huizingen bewondert en dan plotseling een paar huisjes van de allerlaagste bouworde er tusschen ziet. Dergelijke „afdakjes" hooren in die voorname wijk niet meer thuis, zij ontsieren het geheel. Ook voor de bewoners dezer huisjes is het, onder verschillend opzicht, veel beter dat zij in een andere wijk wonen.

Zeer goed valt het echter te begrijpen, dat kapitaalkrachtige burgers eerder overgaan tot het bouwen van kleinere dan van grootere huizen. De onkosten zijn veel geringer, het werk is vlugger af, het kapitaal geeft eerder rente, en de huurders zijn minder veeleischend.

Om deze redenen ziet men in Holland dan ook gewoonlijk een combinatie van personen optreden, die bouwterreinen in exploitatie nemen. De onkosten en zorgen worden dan gelijkelijk verdeeld, terwijl de combinatie, het consortium, minder als particuliere personen optreedt dan wel als een vennootschap, of maatschappij.

Zou iets dergelijks ook hier niet mogelijk wezen?

We denken al dadelijk aan de *V. V. V.* waarvan vele kapitaalkrachtige burgers lid zijn, of het zeker zullen worden. De Statuten dezer Vereeniging zijn nog niet opgemaakt, althans nog niet verschenen. [illegible] geen onderafdeeling [illegible] op zich neemt [illegible] te zorgen voor den aanbouw van nette, fatsoenlijke huizen, allereerst voor onze eigen burgers, maar toch ook voor den vreemdeling?

Als de grootere huizen alleen moeten komen van de betere families, die ze voor zich zelf bouwen, zullen huurwoningen altijd even schaarsch blijven.

De fatsoenlijke huizen komen dan alleen leeg te staan en kunnen dan als bij toeval verhuurd worden, bij vertrek naar elders, of, tijdelijk, gedurende een buitenlandsche reis der eigenaren, of bij sterfgeval.

Waarom kunnen er ook geen huizen gebouwd worden met de bedoeling om ze te verhuren aan goede betalers?

De Curaçaosche hoogere ambtenaren, de Nederlanders, die hier tijdelijk in een of andere betrekking of ambt verblijven, en vele vreemdelingen zullen altijd vragen naar goede huizen in de voornamere wijken der stad.

Het kan dus niet anders, of daar moet geld verdiend kunnen worden op Curaçao met den bouw en het verhuren van flinke, nette huurhuizen. Wie begint er mee?

De „Kortenaer" in Mexico.

Aan den brief van een zeeofficier aan boord van de „Kortenaer" is nog het volgende ontleend:

Tampico, 27 April.

Aan boord eindigde ik mijn brief plotseling, daar ik bij den commandant werd geroepen. Deze gaf mij de opdracht, om met 4 manschappen van boord naar een petroleum bron de rivier op te gaan, en die te bewaken. (De befaamde en veelbesproken „landing" van Nederlandsche marinesoldaten). Een uur later zat ik in een motorraceboot en tufte met 18 mijlsvaart de rivier op. De bron is de grootste van de wereld, kan ongeveer 20.000 ton olie per dag leveren en behoort toe aan de Corona-maatschappij, een onderdeel van de Bataafsche, Nederlandsche dus.

De werklieden zijn allen Amerikanen en daar dezen, nu de oorlog op het punt staat uit te barsten, het land uit moeten, zou hier niemand achterblijven. Een groot gevaar zou nu zijn, dat de Mexicanen de bron vol open zouden zetten, zoodat alle tanks zouden overloopen, en de olie in de rivier zou vloeien, waardoor voor Tampico geen schip meer veilig zou kunnen liggen. We kwamen hier des avonds [illegible] 7 uur 30, na een tocht van pl. m. 4 uur aan, en vonden het geheele kamp in rep en roer; alle Amerikanen stonden klaar om de vlucht te nemen. 's Nachts en den volgenden ochtend hebben wij ze allen in motorbooten weggestuurd, en wij zijn hier nu nog met 2 Nederlanders de eenige Europeanen.

Wij hebben bij ons een Mexicaansch advocaat, die ons van zeer veel nut is, om met de notabelen in den omtrek vriendschappelijke betrekkingen aan te knoopen. Op de hoeken van het kamp hebben we groote Nederlandsche vlaggen gezet. Nu alle Amerikanen weg zijn, is hier alles rustig. Ik zit nu hier 5 dagen reeds, en woon in 'n houten huisje. We hebben een Chineeschen kok, en richten ons zoo confortabel mogelijk in. We bezitten ongeveer 50 paarden, zoodat ik gelegenheid genoeg heb, paard te leeren rijden, wat ik dan ook druk doe. Elken dag zit ik er op, eergisteren van 7 tot 12 uur 's morgens, ik was bij den terugkeer in het kamp zoo stijf als een hout. Zoo nu en dan rijden wij naar het stadje Palmico aan zee, ongeveer 10 minuten hier vandaan, doen zoo vriendelijk mogelijk tegen de Mexicanen en inviteeren ze bij ons aan tafel. Ons wordt dan ook niet de minste overlast aangedaan. In den beginne stalen ze wat paarden, doch deze hebben wij allen teruggekregen. Alle Europeanen zijn nu aan boord van oorlogschepen. De rebellen trachten nog steeds Tampico te nemen, en een Amerikaansche vloot ligt buiten, maar wat die in den zin heeft, weet niemand. Hoe lang ik hier zal blijven zitten, weet ik niet. Het bevalt mij hier echter best, veel beter dan op de stampvolle „Kortenaer"! Iedereen is hier vreeselijk gebeten op de Amerikanen; de boormeesters, die werkzaam waren, moeten ook voor het meerendeel boeven geweest zijn. Trouwens het heele optreden der Amerikanen in dezen oorlog is verbazend minderwaardig. Dat zij al die opstanden zoo dicht aan hun gronden moede waren, kan ik, en trouwens iedereen, zich voorstellen, er gaan hier kapitalen verloren, maar dan hadden ze Huerta moeten steunen, die werkelijk een krachtig en goed regent schijnt te zijn, en niet de opstandelingen (zooals thans), die een troep bandieten vormen. Er zijn hier in den omtrek honderden boortorens en bronnen. Nergens is nu een sterveling te bekennen. Overal ligt het werk stil, en dagelijks gaan er natuurlijk sommen verloren. En als niet ingegrepen wordt, kan deze toestand nog maanden duren. En nu laat ik 't erbij. Tot een volgende keer.

De Maasbode.

De gebeurtenissen in Albanie,

Een interview met majoor Sluys.

De heer J. M. Sluys, majoor der Albaneesche gendarmerie is gelijk men weet, met verlof in Nederland terug gekeerd. Een der medewerkers van het „Handelsblad" heeft met den majoor, die, zooals bekend is, een voorname rol heeft gespeeld bij de jongste gebeurtenissen in Durazzo, een onderhoud gehad, waarover het blad o.m. het volgende meedeelt:

„Uit de mededeelingen van majoor Sluys blijkt, dat reeds langen tijd wantrouwen heerschte jegens Essad pasja. Uit allerlei kleinigheden bleek, dat deze het optreden der Nederlandsche gendarmerie belemmerde. Zoo werd bijv. de munitie voor Epirus bestemd, niet naar het zuiden gezonden, maar naar Tirana, een omweg die wel een bevreemdenden indruk moest maken; zoo werd de uitzending van vrijwilligers naar Epirus tegengehouden; zoo kwam het voor dat een veertigtal gendarmen, mannen van Kruja, op zekeren dag dienst weigerden en deserteerden, een dag nadat 't hoofd dezer lieden met Essad een onderhoud had gehad. Waren al geen bepaalde bewijzen voorhanden, de houding, die de minister van oorlog, tevens minister van buitenlandsche zaken, in verschillende aangelegenheden aannam, gaf reden nu niet bepaald vertrouwen te stellen in de zuiverheid van diens bedoelingen.

Nu deed zich het geval voor, dat in den laatsten tijd in de omstreken van Durazzo een oproerige beweging werd waargenomen. Deze beweging was van verschillende kanten opgezet. De bevolking is zelf dom en onwetend en uit het feit bijv. dat deze lieden verklaarden niet meer met den vorst, maar wel met de commissie van contrôle te willen onderhandelen — hoe drommel weten deze onbeschaafde lieden, waarmede nauwelijks te spreken is, iets af van het bestaan van een internationale commissie,— bleek wel duidelijk, dat meer intellectueele lieden achter deze beweging moesten zitten. Trouwens de aanwijzingen ontbraken niet, dat de Jong-Turken aan het werk waren. In het Oosten werkte de Servische propaganda onder Arif Hikmet, en ook deze beweging breidde zich geleidelijk naar het Westen uit.

De Jong-Turksche beweging werd geleid door gewezen Turksche officieren. Te Durazzo werd deze beweging bemerkt door berichten, die geleidelijk binnenkwamen, omtrent het hijschen van de Turksche vlag en omtrent gewapende samenscholingen. Steeds meer naderde de beweging Durazzo, en hier werd door onjuiste berichten de beteekenis nog ten zeerste verhoogd. Vooral van Italiaansche zijde kwamen verontrustende mededeelingen. Op zekeren dag nu kwam het bericht, dat de opstandelingen tot vlak bij de stad waren opgerukt. En te zelfder tijd werden bij de gendarmerie mededeelingen ontvangen, dat om het huis van Essad pasja gewapende lieden rondslopen en dat Essad, wat ook zeer verdacht was, twee kisten munitie uit het munitiemagazijn naar zijn woning had laten brengen.

Majoor Sluys, die met 't bevel over de stad was belast en dus verantwoordelijk was voor de veiligheid van de stad en van den vorst en die op grond van verschillende handelingen van Essad reeds lang wantrouwen tegen dezen had opgevat, begreep nu, dat niet slechts een vijand buiten de poort stond, maar dat waarschijnlijk ook met een vijand in de stad rekening moest worden gehouden.

NAAR HET GELUK.

(Uit het leven van een bekeerling).

XLIX. Tanger,

Omdat men te Gibraltar zoo dicht bij Afrika is, maakt men van de gelegenheid gebruik, bij gebrek aan wat beters, een tochtje mee te maken met het vleeschschip om naar Tanger te gaan.

Het is een oude, vieze, krakerige zeilschuit, maar men wil het donkere werelddeel toch ook wel eens van nabij zien!

Aan de landing zijn nog al zwarigheden verbonden. De oever is vlak, zoodat het schip op een kanonschot afstands stil gaat liggen. Bij dikwerf hoog oploopende zeeën moet men dan verder varen in kleine bootjes. Doch ook deze brengen u nog niet tot op het strand. De zwartjes komen u door het water wadend te gemoet en dragen u op hun rug naar land.

Wat vinden we hier een geheel andere wereld!

Gibraltar ligt slechts twee uur verwijderd, maar daar ziet men geen zwaluw, zelfs geen musch vliegen, hier ziet men alle soorten van vogels vereenigd. Dat snettert en snatert, alsof ze in ons hun oude bekenden begroeten wilden. Ze zitten op hunne nesten bij de jongen.

Alles is ons hier nieuw en vreemd. We loopen hier midden tusschen de Mahomedanen, anders in kleeding, anders in gewoonten, anders in uiterlijk. De vrouwen zijn allen gesluierd. Witte doeken bedekken het gelaat en reiken tot de voeten. Als ware spookgestalten sluipen ze rond, dan hier, dan daar.

Ieder echtgenoot heeft het recht zijn vrouw op slag te dooden, als zij haar gelaat voor een anderen man ontdekt. Maar zij weerstaan de vrouwelijke ijdelheid toch zeer slecht, en doen hun sluier wel eens even af, als ze weten niet beloerd te worden, en durven dan den vreemdeling heel gerust toe lachen. De vrouw waagt altijd het verlies van een paradijs terwille van een appel! Zij willen zich toch ook wel eens laten bewonderen. Nog nimmer heeft iemand haar gezegd, dat ze mooi zijn, maar, als echte vrouwen weten ze het toch, — en zijn daarbij schrikkelijk jaloersch.

Wil een Mahomedaan trouwen, dan mag hij zijn aanstaande bruid niet zien; hij gaat hooren, of deze of gene niet een huwbare dochter heeft en vraagt dan naar den prijs.

Deze varieert bij de armen tusschen de 2 en 300 francs, bij de rijken loopt hij tot de 20000.

Deze som is voor den vader, maar de dochter moet aan geschenken een gelijke waarde ontvangen. Op den trouwdag wordt des avonds de bruid in een mand gedaan, met zakkengoed wordt de mand dichtgenaaid en daarna op een ezel geladen. Onder oorverdoovend geraas wordt op deze wijze de bruid tot haren bruidegom gevoerd.

Bij de ontvangst moet de bruidegom in zijne woning alleen zijn.

Met kloppend hart en vol verwachting scheurt hij het zakkengoed van de mand en de kort biedt hem een kostbare bloem. Bevalt ze hem, dan houdt hij ze; bevalt ze hem niet, dan heeft hij het volste recht haar den volgenden morgen aan haren vader terug te zenden.

Deze moet dan de koopsom terugbetalen, maar de dochter mag de geschenken behouden; zij wordt dan later tegen den halven prijs verkocht.

* * *

L. In den Harem.

Het hoofd der Muzelmansche kerk in Marokko was de broeder des Keizers. Hij hield er te Tanger zestig vrouwen op na. Wegens zijn verregaande wreedheid was hij berucht. In zijn kamer stond een spade en een geweer. Iedere vrouw die ongehoorzaam was, werd dood geschoten en eigenhandig begroef hij haar lijk in den tuin van het paleis.

Het was gebruikelijk, dat vreemdelingen van naam hem een bezoek brachten,..... ook wij lieten ons aandienen.

Hij ontving ons aan de slotpoort. 't Was net een slagersjongen, kort en ineengedrongen; de kousen hingen hem over de schoenen. Onze consul diende als tolk.

Na wederzijdsche begroeting ontsloot hij de poort van zijn slot en deed daarna nog een tweede huisdeur open. Daarna werden beide weder gesloten.

We waren binnen, en zijn gevangenen.

In de ontvangstkamer moesten mijn vrouw en ik plaats nemen op een allerordinairst kanapeetje met steile leuning, hij zelf ging tegenover ons zitten op den eenigsten stoel, welke in dat vertrek aanwezig was. De tolk zat, naar Arabierenmanier, gehurkt op den grond. Tegen den achterwand stonden het geweer en de spade.

Mijne vrouw liet zich naar den Harem geleiden en verbleef er wel een half uur. Zij vertelde mij later, dat zij alle vrouwen had aangetroffen in een groote zaal. Zij zaten op den grond en in haar midden lag op een matras de bevoorrechte gemalin. Deze was zoo vet, dat zij zich nauwelijks bewegen kon wat bij de Oostersche volken voor hoogste schoonheid geldt. Zij rookten maar sigaretten, zoodat de geheele vloer vol lag met asch en eindjes.

Toen mijn vrouw binnenkwam, sprongen ze allen tegelijk op en drongen om haar heen.

Ze konden maar niet uitgekeken komen aan hare kleeding. Vooral hare versierselen lokten bewondering; ze moesten alles met hunne vingers betasten en stelden vragen als de meest onnoozelste kinderen.

Die vrouwen stompen totaal af door haar afsluiting van de overige wereld.

Wordt vervolgd.

Toch was er nog geen reden tot ingrijpen. Echter spoedig zou het tot een persoonlijke botsing tusschen den Albaneeschen minister van oorlog en den Nederlandschen majoor komen. Den vorigen avond nl. alreeds waren berichten ingekomen van bewegingen, die voorzorgsmaatregelen noodig maakten en die dan ook door majoor Sluys waren genomen. Niettemin werd de majoor bij den minister Essad ontboden, die hem eenige speciale bevelen gaf. De majoor deelde mede al reeds maatregelen te hebben toegepast. Essad, die zich met deze blijkbaar niet volkomen kon vereenigen, deed den Nederlandschen officier verwijten, die op zijn beurt antwoordde met verwijten jegens den minister en een woordenwisseling volgde.

Een uur later werd majoor Sluys bij den vorst ontboden, (majoor Sluys sprak van den koning). Deze verklaarde, dat hij ten zeerste dee oneenigheid betreurde. Er dient in de moeilijke omstandigheden, die we thans doormaken, samenwerking te bestaan, aldus de vorst. Majoor Sluys bood daarop aan, den volgenden dag den minister van oorlog zijn excuses aan te bieden, een denkbeeld, waarmee de vorst ten zeerste bleek ingenomen. Echter den volgenden dag werd majoor Sluys ontboden bij den minister Moefid bey. Deze zat, toen de heer Sluys zich bij hem aanmeldde, aan tafel en liet den officier wachten. Tijdens dit wachten vernam de heer Sluys, dat 250 opstandelingen tot op 500 meter van de stad waren genaderd. Hij drong dus, begrijpend dat zijn aanwezigheid elders werd vereischt, op een onderhoud met den minister aan, die dan ook verscheen en nu namens den vorst den majoor de vraag stelde of deze niet bereid zou zijn eenige weken verlof te nemen of voor eenigen tijd naar Skoetari te gaan. Het bleek, dat Essad pasja den vorst ontslag had gevraagd, indien de Nederlandsche majoor niet zou worden verwijderd. De vorst wilde tot elken prijs een ministerieële crisis vermijden en wilde dus liever tijdelijk den Nederlandschen officier opofferen. De heer Sluys verklaarde volstrekt geen reden te zien om van zijn kant een verlof te vragen, trouwens, zoo merkte hij op, het is thans geen tijd daarover te spreken; de opstandelingen staan voor de stad en het is dus beter deze quaestie later te behandelen. Majoor Sluys vertrok dus zonder dat een beslissing was genomen en begaf zich op weg om de brug, die de verbinding van de stad met den weg naar Tirana vormt, te doen bezetten. Toen hij met eenige mitrailleurs bij deze brug kwam, waren echter geen opstandelingen te ontdekken. Tegen zes uur keerde de heer Sluys dus naar de kazerne terug en na eenigen tijd ontmoette hij hier weder den minister Moefid bei, die zijn voorstellen van des middags herhaalde. Wederom verklaarde de heer Sluys, dat hij ongeneigd was zelf een verlof te vragen. Dan, zoo zeide de minister, moet ik u namens den koning medeelen, dat u van uw commando ontheven zijt en dat het bevel wordt overgedragen aan majoor Roelfsema. De heer Sluys antwoordde aan dit bevel te zullen gehoorzamen, maar een schriftelijke bevestiging te verlangen.

Het gesprek tusschen den minister en den Nederlandschen officier werd bijgewoond door den Oostenrijkschen gezant, die duidelijk zijn ontstemming deed blijken.

Wat verder gebeurde? Genoeg zij het te vermelden, dat de heer Sluys te tien uur ten paleize werd ontboden, waar de koning hem meedeelde, dat een misverstand had plaats gehad: U behoudt uw bevel!

Onmiddellijk keerde de heer Sluys dus naar de kazerne terug, waar bij het commando van den majoor Roelfsema overnam. Deze verklaarde hem, dat hij in verband met de berichten omtrent gewapende lieden die rondom Essad's woning rondsloopen, besloten had een Albanees te zenden naar Essad om van dezen de ontwapening dezer lieden te eischen en tevens, dat hij bevel had gegeven eenige kanonnen — door de Skodafabriek aan Albanië geleverd — zoodanig op te stellen, dat zoo noodig het huis van Essad onder vuur kon worden genomen. Majoor Sluys kon zich met deze bevelen volkomen vereenigen en zij bleven dus gehandhaafd.

Des nachts werden twee kanonnen van de kazerne overgebracht naar een punt bezijden het paleis, van waar Essad's woning kon worden bestreken.

Tegen het aanbreken van den dag begaf majoor Sluys zich met een tweetal Albaneezen — nationalisten uit Durazzo — naar de woning van Essad. Een der Albaneezen kreeg last den eisch van ontwapening van Essad's lieden over te brengen.

De Albanees, Ajed Bei, ging de woning van Essad binnen en keerde eerst geruimen tijd later, nadat een tweede Albanees was gezonden, terug. Hij deelde mede, dat de berichten omtrent gewapende lieden overdreven waren geweest. Slechts zes lieden had hij in de woning gevonden. Essad zelf was ter ruste. Niettemin gaf de heer Sluys bevel dat deze lieden buiten moesten worden gebracht en ontwapend. Aldus geschiedde, en terwijl men met de ontwapening bezig was, doken van verschillende zijden nog een twaalftal gewapenden op, die nu eveneens ontwapend werden. Terwijl men hiermede bezig was, werd plotseling een raam geopend, Essad vertoonde zich in nachtgewaad voor het venster en riep in het Albaneesch:

Op wiens last moet je de wapens afgeven?

Op last van dien Hollandschen officier, antwoordde Ajed Bei.

Ik heb geen vertrouwen in de Nederlandsche officieren, riep Essad terug. Neem de wapens oogenblikkelijk terug.

Nauwelijks had Essad dit bevel gegeven, of de ontwapende lieden snelden op hun wapens toe, grepen deze en een gevecht volgde. Van Essad's mannen werden daarbij een gedood en twee gewond. De bende werd uiteengejaagd, maar majoor Sluys, die thans Essad in zijn ware gedaante meende te zien, gaf nu bevel aan den commandant der artillerie om het vuur te openen. Ongeveer zeven schoten werden afgevuurd, die, daar men nog over een ander huis heen moest schieten, weinig schade aanrichtten, maar toch een voldoende moreele uitwerking hadden. Weldra wapperde van een balcon een witte doek. Essad Pacha gaf zich over, en werd gevankelijk weggevoerd.

Aldus het relaas van den „staatsgreep" te Durazzo."

Van wat er verder tusschen hem en de regeering voorviel, vertelt majoor Sluys niets. In Durazzo scheen men zeer opgewonden over zijn optreden tegenover Essad Pasja, zoodat de autoriteiten in Durazzo en ook generaal De Veer het gewenscht achtten, den heer Sluys eenigen tijd verlof te geven.

Majoor Sluys vertelde dan over de gevechten tegen de opstandelingen, die te Sjijak en Kavaja stonden en waarbij kapitein Sar en majoor Roelfsema werden gevangen genomen. Sar moest zich wegens overmacht overgeven en de gevangenneming van majoor Roelfsema had plaats, toen deze een gewonden Albaneeschen officier wilde redden. De majoor ging naar voren om den gewonde uit de vuurlinie weg te halen, maar hij werd toen omsingeld en beiden vielen den opstandelingen in handen.

„Uit wat hij ons nog verder mededeelde, zegt het blad, kregen we wel den indruk, dat de verwarring in Albanië groot is, dat groote moeilijkheden zullen moeten worden overwonnen om de onbetrouwbare Albaneezen, wier moed over het algemeen ook een zeer bedenkelijk karakter draagt, tot een natie op te voeden, dat het zeer bezwaarlijk is een juist inzicht in den toestand te verkrijgen. En ook hij scheen wel van oordeel, dat het eenige middel om het gestelde doel te bereiken, zoude zijn een internationale bezetting, die in staat zoude stellen krachtig op te treden, om de verschillende stroomingen in de goede bedding te leiden."

STRUISVEEREN.

Al heeft de verordening, in eenige onzer steden nog van kracht, haar reden van bestaan vrijwel verloren, al zijn wij bijna vergeten dat een tijd lang het op straat de voorbijgangers plagen met pauwenveeren als lastig en onhygiënisch strafbaar gesteld moest worden, toch heeft de handel in veeren niets van zijn omvang verloren. Ook de beweging, eenigen tijd geleden met kracht aangevat om het dragen van veeren op de hoeden tegen te gaan, is vrijwel op niets uitgeloopen. De veer, de pluim blijft in eere. Het is geen dwaas denkbeeld voor een kolonie, als b v. Curaçao, die naar een nieuwe bron van nijverheid zoekt, de struisvogelteelt te bevorderen en aangezien de veeren daarvan verkregen kunnen worden, zonder de voortbrengers ervan naar 't leven testaan, is er zelfs alles voor te zeggen.

Bij gelegenheid van een beslissing van 't Britsche parlement om den invoer van veeren van zeldzame vogels tegen te gaan, waarbij die van struisveeren uitgezonderd is, geven eenige bladen gegevens over den omvang van dien handel, waaruit tevens te zien is hoeveel winst er wel uit te trekken is.

De teelt der struisvogels behoort tot de drie grootste industrieën van Z.-Afrika. Andere concurrenten voor de levering van Europa verzinken er bijna bij in 't niet. Bij de laatste telling bezat de Afrik. Unie 746736 struisvogels, die in 1913 een waarde van 2.953.587 pd. st. aan veeren opleverden.

De Ver. Staten van N.-Amerika bezitten in fokkerijen 10000 struisvogels, die 42000 pd. st. per jaar voortbrengen. Voor de Argentijnsche republiek worden ongeveer 410000 nandu — en 12800 Afrikaansche struisvogels opgegeven. In 1912 brachten de veeren er 55455 pd. st. op, in de eerste 9 maanden van 1913 ruim 43000 pd. st.

In Egypte en Soedan is deze nijverheid in volle verval. In de nabijheid van Caïro heeft een onderneming nog 100 à 125 vogels, in Soedan zullen er een 4000-tal zijn. Misschien blaast de Britsche wet aan deze instellingen nieuw leven in.

Australië fokt 1900 uit Zuid-Afrika ingevoerde struisvogels. In Britsch Oost-Afrika leeft een 2000-tal tam op de erven, zij brengen 1000 p. st. per jaar op. De regeering belet er den uitvoer der dieren, door 100 pd. st. per struisvogel te heffen.

Men ziet hieruit, dat er wel voordeel van te trekken is, maar de goede verzorging der dieren en der veeren vergt een vakkennis, die voorwaarde van slagen is.

Kol. Weekbl.

RAPPORT

VAN DEN HEER

H. J. COHEN HENRIQUEZ.

Als een bewijs hiervan wil ik hier het gesprek aanhalen gevoerd met een handelaar in hoeden bij gelegenheid van een aan hem gebracht bezoek. Op mijne vraag waarom hij onze hoeden niet invoerde, antwoordde hij: „Voor Nederland zie ik daartoe geen kans, alhoewel ik uit ondervinding weet dat uwe hoeden in het buitenland veel afzet hebben. Voor 5 à 6 jaren geleden ontving ik van den Voorzitter van de Land bouwmaatschappij op Curaçao eene kleine bezending hoeden als proeforder. Mijn agent nam de hoeden mede op reis en overal werden zij beoordeeld als prima kwaliteit en hij ontving veel orders. Hij stelde zich in verbinding met een groothandelaar in Berlijn, die eene groote bestelling zond. De hoeden die de proeforder uitmaakten, werden door hem tegen goede prijzen verkocht en hij verheugde zich zeer over de resultaten. Ik schreef naar Curaçao om inlichtingen omtrent de hoeveelheden die te verkrijgen zouden zijn, doch de berichten waren niet gunstig. Ik kon slechts een zeer kleine hoeveelheid bekomen en de levering zou eerst na een betrekkelijk groot tijdvak kunnen geschieden. Dit was zeer zeker niet bemoedigend en moest ik, noodgedwongen, mijn plannen laten varen."

„De door mij bedoelde hoeden varieërden van f 2.— tot f 6.— per stuk. Ik moet herhalen, dat ik voor Nederland zelf de mogelijkheid niet inzie om rechtstreeksche bestellingen te doen. Er is geene enkele bleekerij in Nederland, zoodat de hoeden ter bleeking naar Engeland, Duitschland of naar Frankrijk gezonden zouden moeten worden."

Van een anderen koopman vernam ik, dat onze hoeden in Nederland wel gewild zijn, doch dat het gemis van eene bleekerij den handel in het groot tegenhoudt, zoodat het voor de importeurs die de hoeden slechts voor plaatselijk gebruik invoeren, gemakkelijker is om naar Engeland over te steken of een reisje naar Duitschland te maken en de benoodigde hoeveelheid te koopen.

Zij zien dan het artikel en betrekken wat zij het meest geschikt vinden.

In Nederland bestaat er, tengevolge van de afwezigheid van fabrieken en bleekerijen, nog geen centrum van den hoedenhandel.

Opmerking verdient, dat, terwijl in Engeland geen invoerrechten op strooihoeden, van welke soort dan ook, geheven worden, in Nederland 5% op de waarde wordt betaald.

Vracht en assurantie zijn niet hoog en kunnen worden berekend op 2½ à 3% van de factuurswaarde.

Verpakkingskosten zijn ook laag. De goederen worden franco aan boord geleverd.

Blijkens ingewonnen inlichtingen worden onze Pannamahoeden zoowel uit Engeland als Duitschland naar Nederlandsch Oost-Indië geëxporteerd, na een bleekingsproces te hebben ondergaan.

Nadat dit feit ter mijner kennis was gekomen, is de vraag bij mij opgekomen of Nederland niet een centrum zou kunnen worden voor den doorvoer van hoeden uit Curaçao naar Nederlandsch Oost-Indië en andere landen.

Opdat een meer uitgebreiden handel gedreven zou kunnen worden, zou naast het oprichten van bleekerijen het in het leven roepen van bepalingen ter verkrijging van een „Transito veredelingsverkeer," zooals zulks in Duitschland en Oostenrijk bestaat, wel aanbeveling verdienen en er toe kunnen bijdragen om van Nederland een middenpunt te maken voor den afzet van hoeden, w. o. natuurlijk de Oost-Indische en Curaçaosche.

Onder „transito veredelingsverkeer" wordt verstaan, dat betaalde rechten op artikelen die ingevoerd worden om eene veredeling te ondergaan, bij wederuitvoer aan de invoerders worden teruggegeven.

Er bestaat weliswaar in Nederland eene bepaling, dat goederen, die naar het buitenland worden uitgevoerd om eene bewerking te ondergaan, vrij van rechten kunnen worden teruggevoerd, wanneer de artikelen van te voren verzegeld of gelakt zijn geworden, maar deze maatregel kan natuurlijk niet op onze hoeden worden toegepast, daar het verzegelen of lakken de hoeden ongeschikt voor het gebruik zou maken.

Het vorenstaande zou naar mijn bescheiden meening eene studie verdienen door vaklieden. Mijn verblijf

Van Curaçao naar New-Orleans

LANGS EEN OMWEG.

Aangeboden door

J. H. B. GRAVENHORST.

Terwijl men aan het praten was, waren, op korten afstand van den hoofdman Mehija en familie, een twintigtal Indianen aangekomen, die lading voor den schoener hadden medegebracht. Een aantal ezels en muilezels waren met zakken divi-divi beladen; men ontlaadde de beesten en maakte, achter de stapels zakken, vuur aan om het avondmaal gereed te maken. De hoofdman Mehija liet hun door een zijner bedienden vragen, van waar zij kwamen en wat hun verlangen was. Het antwoord was: „Wij komen van Farroa en wenschen aan den schoener onze zakken te verkoopen." Vernemende, dat de kapitein aan land was, kwamen een paar Indianen bij Mehija en verzochten den kapitein hun een damejean rum te verkoopen. De kapitein had niet veel lust op dit oogenblik het voorstel aan te nemen, doch liet eindelijk op dringend verzoek een damejean rum van boord halen door het scheepsvolk, dat met de boot aan land gekomen was. Weldra ging de „toetoema" lustig rond, men werd vroolijk en spraakzaam en begon te twisten. Een zestal vrouwen stonden op, liepen tusschen de beschonken Indianen rond, die op den grond gehurkt waren, verborgen iets onder hunne zwarte togas, verwijderden zich en kwamen dan weder bij den twistenden troep zich nederzetten. Te vergeefs trachtten zij hen tot bedaren te brengen; niets hielp. Zij staan op en zoeken al slingerende en tuimelende naar hunne geweren; de woede stijgt ten top bij het vermoeden, dat de geweren gestolen zijn, die voorzichtigheidshalve door de vrouwen onder het zand verborgen zijn. Men greep naar het brandende hout en slingerde het elkander naar het hoofd; de stukken vuur vlogen in alle richtingen door de lucht, maar deden weinig schade aan lichaam en kleederen.

Het gevecht liep eindelijk af; van vermoeienis lagen de meesten roerloos op het witte zand en Bachus lachte zegevierend over zijne overwinning. De familie van den hoofdman Mehija had zich, om alle onaangenaamheden met de beschonkenen te vermijden, een goed eind verder van de plaats waar het gevecht geleverd werd, begeven en wachtte daar de opkomst der maan af om den kapitein naar de boot te begeleiden en vervolgens huiswaarts te gaan. Te half tien begon het te schemeren en een half uur later kwam de maan in al haar glans en pracht op aan den onbewolkten hemel. Men stond op, schudde de spreien uit, waarop men gezeten had en maakte zich gereed den kapitein naar de boot te begeleiden. Men trok stil de slapende Indianen voorbij, die een half uur geleden zoo dapper aan het vechten waren geweest en bereikte de plaats waar de boot op strand gehaald was. Van de boot was niets te bespeuren. „Uw volk", zeide Mehija, „is zeker bang geworden en met de boot naar boord geroeid. Ga met ons mede en morgen ochtend keert gij vroeg naar boord terug." Dank u zeer, Mehija, voor uwe vriendelijke uitnoodiging, doch ik durf het schip niet aan den stuurman toevertrouwen, die hier onbekend is." „Wat denkt gij dan te doen?" vroeg Mehija verwonderd, wilt gij hier aan 't strand vernachten?" „Neen, Mehija, ik denk, als gij weg gaat, mij te ontkleeden en naar boord te zwemmen." Verbaasd over dit antwoord trad Mehija naar den kapitein toe, gaf hem een fermen klap op den schouder en zeide: "Edgard, ik zoude mij over zoo een schoonzoon niet behoeven te schamen." Himare, die alles aangehoord had, kwam bij de beide mannen en zeide tot Mehija: „vader, gij kunt Edgard niet alleen naar boord laten zwemmen; gij zijt een geoefend zwemmer, hebt een flinken dolk bij U en weet hoe gij handelen moet, zoo gij of Edgard last van een haai mocht hebben. Verberg uwe kleederen hier onder het zand, doe er een grooten steen op en wij zullen een eind het strand afloopen en wachten, totdat gij one door een geweerschot mededeelt, dat gij behouden aan boord zijt aangekomen." Een verzoek van Himare was voor Mehija een bevel; de beide mannen ontkleedden zich, verscholen hunne kleederen onder het zand, begaven zich te water en zwommen op hun gemak, al pratende, naast elkander naar den schoener.

Na ongeveer twintig minuten zwemmens kwam men in de nabijheid van den schoener. Eensklaps viel er van boord een geweerschot en werd door den wachthebbende geroepen „terug! men komt hier des nachts niet aan boord." De kapitein maakte zich kenbaar, zwom met Mehija naar den ketting waar de schoener voor geankerd lag; zij klimmen daar tegen op en stonden weldra aan boord van de „Zee-Meeuw." De eerste vraag van den kapitein was, waarom de boot naar boord geroeid was en men niet op hem gewacht had. De stuurman verzocht hem mede naar het achterschip te gaan en wees den kapitein daar drie Indianen die in een vasten slaap gedompeld waren en op het dek naast elkander lagen. Deze lieden hadden de vier matrozen, die bij de boot waren, genood zaakt hen naar boord te roeien, hadden den stuurman bij hun aankomst om rum gevraagd en waren na het drinken van een half bierglas ieder, op het dek gevallen en ingeslapen. Geen der matrozen durfde met de boot weder naar land roeien, daar men van boord het vechten en schreeuwen gezien en gehoord had. Het afgesproken sein behoefde niet te worden herhaald en was door den wachthebbenden matroos reeds gedaan, toen de kapitein en Mehija den schoener al zwemmende naderden. Ten zes ure des morgens werd de scheepsboot met Indiaansche roeiers naar den wal gezonden om de Indianen en de artikelen welke zij aan boord wilden verkoopen, in te nemen en aan boord te brengen, waarna zij weder vertrokken.

Deze drukte houdt soms den ganschen dag aan en eindigt als de zon ondergaat. Ten negen ure des morgens kwamen de beide dochters, de vrouw en de zoon van Mehija aan boord, de laatste een mooi rijpaard voor den kapitein medebrengende in ruil der scheepslantaarn, die hij den vorigen avond had stukgeschoten. De hoofdman Mehija had het zich aan boord te huis gemaakt en zat in een leuningstoel op het achterschip de familie af te wachten. Zij hadden het afgesproken sein den vorigen avond aan strand gehoord en waren toen naar huis gereden met het voornemen des morgens vroeg aan boord te komen, doch hadden op Kaïram, die rijpaarden moest opvangen, moeten wachten, zoo dat zij eerst nu aangekomen waren. Te elf ure werd het ontbijt opgediend waaraan de familie Mehija met genoegen deel nam, wel wetende, dat de kapitein geen zout in het eten liet doen als zij mede aten. Van een half uurtje pauze gebruik makende, ging de kapitein in de kajuit en kwam met een kistje, inhoudende een aantal sieraden, op het achterschip terug, zette zich op een stoel neder en verzocht Himare even naast hem te komen zitten. Lachende nam zij een stoel op, plaatste zich bij den kapitein en vroeg deze of hij veel moois te koop had. De kapitein deed het kistje open, zij zag er even in, schreeuwde het uit van vreugde, sprong op hetzelfde oogenblik op en fluisterde hare moeder iets in het oor. Zie eens Himare, zeide de kapitein, door uw toedoen heb ik heden een mooi rijpaard ontvangen, laat mij u nu een klein geschenk uit erkentelijkheid daarvoor geven en kies uit dit kistje een sieraad uit, dat u het best bevalt. Himare was buiten zich zelf van vreugde en koos, na alles nauwkeurig bekeken te hebben, een snoer prachtige koralen met een daarbij behoorend gouden slot.

De moeder en zuster van Himare kregen van den kapitein ieder een paar oorringen. Men was zeer tevreden over den kapitein en opgewekt en vroolijk werd den dag verder aan boord doorgebracht. Ook de kapitein was in zijn schik en had dien dag een voordeeligen ruilhandel gedreven. De familie Mehija vertrok des namiddags te vijf ure en beloofde den kapitein den volgenden dag met handelszaken terug te komen.

Wordt vervolgd.

in Europa was te kort en mijne kennis op dit gebied is te gering, zoodat ik mij onthouden moet van verder hierop in te gaan.

Door mijn bezoek aan Amsterdam, alwaar de voornaamste importeurs bezocht werden, werden geen nieuwe gezichtspunten geopend. Ik kreeg ook dáár den indruk, dat in Nederland op het gebied van den hoedenhandel, overal dezelfde toestanden bestaan.

Veel belangstelling werd overal getoond, maar steeds was men de meening toegedaan, dat het voor de Nederlandsche importeurs voordeeliger was de hoeden uit Europa te betrekken, instede van ze uit Curaçao te ontbieden en wel om de reeds aangegeven redenen.

In Amsterdam werden onze hoeden ook uit Keulen ingevoerd, hetgeen mij ook bleek bij mijn bezoek aan laatstgenoemde stad. In Amsterdam trof ik in vele winkels onze hoeden aan, uitgestald als „Panamahoeden."

Niettegenstaande onze hoeden niet lang geleden op twee tentoonstellingen geëxposeerd zijn geworden, wist men over het algemeen niet welke fijne soorten Curaçao kan voortbrengen.

Men houdt te weinig rekening met het verschil tusschen de hoeden in onbewerkten toestand en de reeds gebleekte en afgewerkte exemplaren, die men uit Europeesche landen importeert en wil dan vergelijkingen maken. Men vergeet in den regel dat het dezelfde hoeden zijn, die door de bewerking een sierlijker aanzien verkrijgen en dat die bewerking in Nederland even goed zou kunnen plaats hebben, indien er bleekerijen bestonden.

Vergezeld van den Heer H. P. de Vries, Onder-voorzitter van de Commissie voor de scheepvaarttentoonstelling te Amsterdam, afdeeling Curaçao, bezocht ik den Heer Meuwsen op de Tentoonstelling, teneinde gevolg te geven aan eene opdracht ons gedaan door de Commissie op Curaçao.

Die opdracht bestond in het doen uitgeven van eene brochure betreffende de Kolonie Curaçao, in verband met de deelneming van de Kolonie aan evengenoemde tentoonstelling.

Wij werden op de meest vriendelijke wijze door den Heer Meuwsen ontvangen, bespraken met hem onze opdracht en stelden hem het manuscript van de brochure ter hand. Deze zou door hem worden gelezen en later worden uitgegeven. De fotografieën bestemd voor de gravures waarmede de brochure geïllustreerd zou worden, waren uit Curaçao per [illegible] aan de Tentoonstellings-Commissie in Nederland.

Betreffende het houden van eene lezing over de stroohoedenvlechtindustrie in de Kolonie, werd eveneens van gedachten gewisseld en de Heer Meuwsen kon zich met het denkbeeld vereenigen. Ik zou later door hem in kennis worden gesteld van dag en uur, waarop de lezing zou kunnen plaats hebben.

De verschillende punten mij op het Ministerie van Landbouw aangegeven werden ook behandeld. De Heer Meuwsen zegde mij bereidwillig zijn steun toe en beloofde mij bij een nader onderhoud verder op deze punten te zullen ingaan.

Bij dit bezoek konden de Heer de Vries en ik niet nalaten onze verbazing uit te spreken, totaal niets van de inzendingen uit Curaçao, waaronder ook strophoeden, op de tentoonstelling te hebben aangetroffen, en dat, terwijl de expositie reeds sedert eenigen tijd open stond.

De Heer Meuwsen zeide, dat hij op mijne komst had gewacht om den stand Curaçao in orde te brengen en de keuze van de plaats met mij te bespreken.

Verder vertelde hij, een groot gedeelte van de toegezonden hoeden in slechten toestand waren ontvangen, zoodat zij niet tentoongesteld zouden kunnen worden. Wij werden door de Tentoonstelling geleid en de plaats waar de stand Curaçao zou komen, werd door ons goedgevonden.

Na eenigen dagen ontving ik volgens afspraak een bezoek van den Heer Meuwsen in het American Hotel. Bij deze gelegenheid werden de verschillende hierboven aangegeven punten opnieuw behandeld. Mijn bezoeker beloofde mij een schema te zullen geven van de wijze waarop eene coöperatieve vereeniging onder de vlechtsters op Curaçao met succes zou kunnen werken. Ik verschafte hem daartoe al de gewenschte gegevens betreffende de toestanden op Curaçao.

Het invoeren van een handelsmerk werd breedvoerig besproken en de Heer Meuwsen zag het groote nut in, zoowel van eene coöperatieve vereeniging als van een handelsmerk. Bij deze gelegenheid deelde de Heer Meuwsen mij mede, dat hij het beter vond dat ik, instede van eene lezing, eene conferentie zou houden met de redacteuren van de voornaamste bladen. Dag en uur waarop deze conferentie zou worden gehouden, zou ik later vernemen. Met de schoonste beloften mij in alles behulpzaam te zullen zijn, nam de Heer Meuwsen afscheid.

Tot mijne groote teleurstelling vernam ik verder niets van hem en bleven al mijne veelvuldige pogingen om hem te ontmoeten vruchteloos. De Heer Meuwsen was en bleef verder voor mij niet te spreken. Slechts mocht ik van hem ontvangen een exemplaar van de „Middenstandsorganisatie en coöperatie in Oostenrijk-Hongarije."

Wordt vervolgd.

Berichten uit de Kolonie.

Welkom.

Zondag in den vroegen morgen kwamen hier aan de Zeereerw. Pater C. A. TEN BRINK, Pastoor van de Playa op Aruba en de Weleerw. fr. LADISLAUS, die toezicht houdt bij den bouw der nieuwe kerk op de Noord.

Donderdagavond keerde de Hoogeerw. Pater G. WOLSKY, Vicaris Provinciaal terug van zijn eerste visitatiereis naar de Bovenwindsche eilanden en Bonaire. Z.H.E.W. heeft het overal prachtig getroffen en tusschen de verschillende eilanden mooie reizen gemaakt.

Maar toch! een stoomgelegenheid blijft altijd vlugger en gemakkelijker.

Havenwerken.

De dynamietontploffingen herhaalden zich gedurende deze week soms meerdere malen per dag. De duikers blijven maar steeds bezig met mijnen leggen.

Ook zagen we meermalen peilen. Zoo op het oog zou men zeggen, dat ze nu al een paar maanden op dezelfde plaats bezig zijn, alleen wat meer naar den kant. Hard opschieten doet het nog maar niet.

Curaçaosche Handel My.

Men is druk doende op de „Kleine Werf" een ijzeren loods neer te zetten in plaats van de afgebroken huizen. De ijzeren palen staan er al; men is nu bezig met de bekapping.

De Electrische Centrale

wordt [illegible], of verbouwd. Er staat een flink steenen gebouw naast het houten.

Kapitein Van Baak

is Dinsdagmiddag met de *Oranje Nassau* naar New-York vertrokken om met de Holland-Amerika Lijn te repatriëeren.

In militaire kringen wordt zijn heengaan betreurd. Kapitein VAN BAAK had hart voor zijn minderen en was toegankelijk voor een ieder. Ook aan de armen heeft hij zeer veel goed gedaan.

Tentoonstelling te Panama.

Een maand voor dat de Internationale Wereldtentoonstelling te San Francisco wordt geopend, zal er ook een tentoonstelling gehouden worden te Panama. Deze zal geen internationale zijn, maar ook niet uitsluitend nationaal.

Een afzonderlijk paviljoen wordt ter beschikking gesteld voor de importeurs van elders, zoodat alle buitenlandsche inzendingen daar zullen worden vereenigd.

De voorwaarden ter inzending kan men vernemen bij den Heer, ELIAS P. DELVALLE, Consul van Panama alhier.

Indertijd is er een commissie benoemd ter voorbereiding van de Curaçaosche inzending naar San Francisco. Zou het nu ook aanbeveling verdienen eerst onze zending ten toon te stellen te Panama en later te San Francisco? De onkosten zijn toch al gemaakt en nu kunnen we tweemaal exponeeren voor hetzelfde geld.

Daar er verschillende Curaçaoënaars te Panama wonen, kunnen ook particulieren, buiten de officieële commissie om, gemakkelijk hunne zendingen geplaatst krijgen. Onze goede vrienden te Panama zullen daar wel voor willen zorgen.

Dr. Samson.

Met de vorige *Estelle* is deze geneesheer van de Bovenwindsche eilanden hier ziek teruggekeerd. Naar verluidt zou Dr. SAMSON als tweede geneesheer naar Aruba worden gezonden, maar wacht zijn vertrek nog op zijn genezing. Hopen wij op een spoedig herstel. De Arubianen zien reikhalzend uit naar een tweeden dokter voor hun eiland en zij zouden in Dr. SAMSON zeer zeker een bekwamen en dienstvaardigen geneesheer ontvangen.

Mij. tot expl. van Curaçaosche haven-en Brugdienst.

Aan het verslag over 1913 wordt het volgende ontleend:

De inkomsten der brug gedurende het jaar 1913 wijzen eene vermindering aan in tegenstelling met de voorafgaande jaren. Bedroegen de inkomsten in 1912 f 8258.17, in 1913 wijzen ze slechts f 7904.74 aan, dus een nadeelig verschil van f 353.43.

Daar het gouvernement en ook particulieren druk bezig zijn de haven en andere daarmede in verband staande werken, te verbeteren en uit te breiden, mag op goede gronden verwacht worden, dat met de opening van het Panamakanaal, de haven van Curaçao door grooter aantal en grooter passagiers- en laadbooten zal worden bezocht, wat van veel invloed is op de inkomsten der brug.

De exploitatiekosten der brug bedroegen in 1913 f 1767.27, tegen in 1912 f 1748.22, meer uitgegeven in 1913 f 19.05. De kosten hier bedroegen in 1913 f 1345.63, tegen in 1912 f 1325.58, meer uitgegeven in 1913 f 20.05.

Het concessierecht is als het vorig jaar een honderd gulden. Het voordeelig saldo over 1913 bedraagt aldus f 4881.79. Hiervan is gereserveerd voor dividend f 4500 of 4½ pct. van het kapitaal, eene gratificatie van f 150 toegekend aan den vertegenwoordiger op Curaçao en het saldo f 231.79 overgebracht op nieuwe rekening.

Ons Stationschip.

Hr. Ms. pantserschip Jacob van Heemskerck heeft voor een reis naar West-Indië op den 13n Juni 1914 de reede van Texel verlaten met bestemming naar Curaçao.

Gedurende de reis zal de steenkolenvoorraad worden aangevuld te Funchal (Madeira), St. Vincent (Kaap Verdische Eilanden) en St. Lucia.

Tegen den 10n van de volgende maand kan het schip hier verwacht worden.

Ongewenschte Vreemdelingen.

In *El Nuevo Diario* van 18 Juni komt een telegram voor gedateerd, Panama, 9 Juni, van den volgenden [illegible] gevaarlijke [illegible], voor het meerendeel [illegible], zijn uit het land gezet [illegible] bestemming naar Curaçao."

De Politie zal die lieden wel van een [illegible] voorzien. [illegible] individuen zijn ook hier niet [illegible].

Slechte Gewoonte.

Eenige havenlooze jongens hebben de slechte gewoonte onder het balcon van het *Hotel Americano* te komen staan en den vreemdelingen om geld te vragen. Soms hebben dezen schik in het ravotten der jongens en werpen hun wat geld toe, doch meestal ziet men het hun aan, dat deze publieke bedelpartij hun tegenstaat.

Sommigen dezer jongens zijn zoo brutaal, dat ze zelfs de trappen van het Hotel oploopen om dichter bij de vreemdelingen te komen en het hun nog lastiger te kunnen maken. De Politie kan mijn een weinig toezien al heel gauw een eind maken aan deze verkeerde en slechte gewoonte.

Geslaagd.

De Heer I. J. QUERIDO heeft den 24n dezer in Nederland met goed gevolg het toelatingsexamen voor de Universiteit afgelegd en zond [illegible] deze blijde tijding telegrafisch bericht aan zijne Familie alhier.

De jonge student gaat in de Rechten studeeren.

Onze gelukwenschen aan Student en Familie.

A. N. V.

Groep Nederlandsche Antillen.

Notulen van de bestuursvergadering gehouden den 23n Juni 1914.

Aanwezig de heeren C. S. GORSIRA JPEz, voorzitter, H. M. CHUMACEIRO, secretaris, ED. S. LANSBERG en L. VAN DER VEEN ZEPPENFELDT, terwijl afwezig waren met kennisgeving van verhindering de Heeren Pater H. J. C. WAHLEN, H. J. T. BOOMGAART, H. P. DE VRIES, Dr. M. C. HENRIQUEZ, en Ds. W. VAN DEN BRINK.

Nadat de Voorzitter de vergadering had geopend, deed de Secretaris voorlezing der ingekomen stukken.

1 Gouvernementsbeschikking dd 2 Mei 1914 No. 349 inhoudende betaalbaarstelling van de aan de Groep toegekende subsidie a f 750.

2 Brief van de afdeeling Bonaire met toezending van een afschrift van de rekening en verantwoording over het jaar 1913, een ledenlijst en een postwissel a f 9.

3 Vier brieven van het Hoofdbestuur o. m. de ontvangst meldende van een wissel a f 120.— en verder kennisgeving van de veranderingen aangebracht in de ledenlijst der groep.

4 Brief van de afdeeling Aruba met toezending van een ledenlijst en een postwissel a f 46,80, zijnde de bijdragen der leden over het jaar 1912;

5 Drie exemplaren van het jaarverslag van het Hoofdbestuur; op voorstel van den voorzitter wordt besloten aan de redacties van de Amigoe di Curaçao en de Curaçaosche Courant elk een exemplaar toe te zenden.

6 Een briefkaart van de boekencommissie te Rotterdam, de ontvangst berichtende van de bijdrage (f 10) over het jaar 1914.

7 Een briefkaart en postwissel a f 12,50 van den vertegenwoordiger op St. Martin.

8 Een brief van den Heer A. J. C. KRAFT, met vermelding, dat ZEd. naar aanleiding van een ontvangen schrijven van het Hoofdbestuur, lid blijft van het Verbond.

9 Brief van de Curaçaosche Padvinders Organisatie met verzoek om financiëelen steun.

Daar deze organisatie middelijk mede werkt tot verbreiding van de Nederlandsche taal en dus werkt in den geest van het Verbond, wordt besloten, dat de Groep begunstigend lid wordt van deze jeugdige organisatie en de bijdrage voor dit jaar bepaald op f 20.—

Het houden der algemeene vergadering werd bepaald op Dinsdag 30 Juni a. s. des avonds om 7 uur 30 minuten op de bovenzaal van de Societeit „De Gezelligheid."

Alsdan zal Mevrouw N. J. G. VAN BREMMEN-KRUYT, met welwillende medewerking van de dames: Mevrouw H. M. CHUMACEIRO-LOPEZ PENHA, Mej. IDA LOPEZ PENHA en Mej. J. S. G. SPIT, benevens een kinderkoor, eene lezing houden over: „Het Nederlandsche Lied."

Hierna werd de vergadering gesloten.

Seeberg Steamship Line Inc.

De Heer ARTURO R. MYERSTON, agent dezer nieuwe lijn, was zoo vriendelijk ons te schrijven dat hij Donderdag ll. bericht had ontvangen van het vertrek der *Invergyle* op den 16n dezer vanuit Mobile. Deze boot zal via Colón vermoedelijk in de eerste dagen van Juli onze haven aandoen.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van het Bestuur der Groep „Ned. Antillen" van het Algemeen Nederlandsch Verbond een afzonderlijk Jaarverslag van het Hoofdbestuur over 1913.

Het Verbond telt 13774 leden en heeft zijne vertakkingen over de geheele wereld.

„Het bezit van deze talrijke verbindingen in alle oorden van de wereld is van groot nut en zou alleen reeds het bestaansrecht van het A.N.V. kunnen bewijzen; vele personen en vereenigingen maken van deze adressen gebruik voor het verkrijgen van inlichtingen van persoonlijken of algemeenen aard, waarvan die voor den handel niet het minst belangrijk zijn."

Naar St. Eustatius.

Gisteren zijn met de *Estelle* 22 arbeiders vertrokken voor de *Cultuur Onderneming der Nederlandsche Antillen.*

Keuring van het Panamakanaal.

8 Juni ll. is het eerste schip van grooter tonnemaat door het kanaal gegaan. Het was de stoomboot *Alsace*, metend 4.000 ton, en toebehoorende aan de Spoorwegmaatschappij. Alle sluizen werden geprobeerd, ook die van Gatun; de sleepmachines aan weerszijden op de wallen waren onder den electrischen stroom gebracht en moesten ook dienst doen. Alles fungeerde best, maar het slepen door de sluizen nam anderhalf uur in beslag.

Dat zal mettertijd wel vlugger gaan als het personeel meer handigheid heeft gekregen en meer vertrouwd is geraakt met de verschillende machines.

Kolonel GOETHALS was persoonlijk tegenwoordig. Een buitengewoon groote menigte woonde de eerste doorvaart bij. De boot was vol genoodigden. Onder het personeel bevonden zich ook acht Curaçaoënaars, die mede de eer genoten het eerst door het Kanaal te varen. Hunne namen zijn: A. R. CURIEL, M. v. D. BIES, [illegible] CAPRILES, [illegible] DEVELLO, A. G. JESURUN, J. LAUFFER, I. ROMEIN en J. E. HORST.

Hoeveel een schouwburg kost.

Iemand, die onbekend wenscht te blijven, biedt de gemeente Haarlem f 250.000 aan voor den bouw van een schouwburg op het Wilsonsplein, naar plannen van den heer J. B. G. van der Steur, op voorwaarde, dat de gemeente den grond geeft, verder de meubileering en requisieten betaalt en er loges beschikbaar worden gesteld voor den commissaris der Koningin, den burgemeester en het dagelijksch bestuur.

De burgemeester heeft in de raadsvergadering uiting gegeven aan zijn groote erkentelijkheid voor dit aanbod, dat blijk geeft van groote liefde voor de belangen van Haarlem.

De schouwburg zal ruim 800 plaatsen hebben.

Panamakanaal-rechten.

De heer Cummings, de republikeinsche senator voor Iowa, heeft een ander amendement op de Panama kanaalwet bij den [illegible] ingediend, volgens hetwelk kustvaarders slechts de helft der kanaalrechten zouden moeten betalen, welke van buitenlandsche schepen worden gevorderd, totdat het scheidsgerecht in zake de kwestie of Amerikaansche kustvaarders wel of niet vrijgesteld zullen worden van de betaling van kanaalrechten uitspraak zal hebben gedaan.

De bevolking van Nederland.

Ziehier de bevolking van Nederland op 1 Januari 1914.

Provinciën	Mannen	Vrouwen	Totaal
N. Brabant	328.572	329.102	657.[illegible]
Gelderland	338.322	331.932	670.[illegible]
Z. Holland	732.647	769.458	1.502.[illegible]
N. Holland	572 141	604.298	1.176.[illegible]
Zeeland	118.230	119.278	23[illegible]
Utrecht	147.706	154.230	30[illegible]
Friesland	184 977	183.111	36[illegible]
Overijssel	204.575	198 885	40[illegible]
Groningen	168.638	171.573	34[illegible]
Drente	95 515	89.293	18[illegible]
Limburg	189.802	180.404	3[illegible]
Totaal	3.081.127	3.131.574	7.[illegible]

Officieele berichten.

De ontheffing van Mej. E. Bunecamper van de verdere waarneming der betrekking van onderwijzeres voor nuttige handwerken aan de openbare school te Koolbaai op St. Martin N. G. en de herplaatsing van Mej. Isabel Bunecamper als zoodanig aan die school is door den Gouverneur goedgekeurd.

De heer J. Morgan Griffith is benoemd tot geneeskundige bij den Gouvernements-geneeskundigen dienst in deze kolonie en werkzaam gesteld op St. Eustatius; en de heer Ch. J. Samson is eervol ontheven van de waarneming der functiën van gouvernements-geneeskundige op St. Eustatius en tijdelijk belast met de functiën van tweeden gouvernements-geneeskundige op Aruba.

De heer J. W. J. van der Linde Schotborgh is op zijn verzoek eervol ontslagen als lid van de commissie op Curaçao voor het fonds tot aanmoediging en ondersteuning van den gewapenden dienst in de Nederlanden en de heer W. J. H. B. Gravenhorst is als zoodanig benoemd.

Aan den heer R. Muskus is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als districtmeester van het 2e district op Bonaire, onder dankbetuiging voor de door hem bewezen diensten; en de heer J. Ph. T. Hart is als zoodanig benoemd.

Aan den kommies 2de klasse der belastingen alhier, M. A. Kalvo is tot verder herstel van gezondheid, drie maanden verlofverlenging verleend.

Aan den Postdirecteur op Curaçao, H. J. Cohen Henriquez is zes maanden verlofsverlenging verleend, teneinde zich in het belang der kolonie verder geheel bezig te kunnen houden met de noodzakelijke leiding van de hoedenvlechtindustrie in deze kolonie.

De heer G. J. [illegible] is benoemd tot plaatsvervangend lid van de commissie van aanslag tot heffing eener inkomstenbelasting op St. Eustatius.

De heer H. J. Vooren is eervol ontheven van het geven van onderwijs aan de normaallessen en de heer F. Stef is met die lessen belast.

Postertjen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven enz.

Mercelita Bol para entregar á Betra Selestina Fodez, Victoria Binda, Julio S. Borges, Andrew Balfour, M. E. Curiel (2) Mariana Diazviana, Morris De Marchena, Edenardo Ellis, Teresa Ferrigni, Arturo Garcia, Maria Janso, Juliana Janus, Nena Kalvo, Tulio Minguel para entregar á Elisabet Jongo, L. G. Ovies, Petronila Simeona Tassil, Alexandrina van [illegible] (3)

Aangeteekende stukken: Miguel Bethencourt, Johan de Leon, Maria de Alcega, Augusta Turiel.

Drukwerken: Nena B. de Calvo, Isabel P. de Aranguren.

Drukwerken zonder adres: De Telegraaf, Gazette de Hollande.

Niet voor bestelling of verzending vatbaar een briefkaart zonder adres verzonden door Cas.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 26 Juni 1914.

AARDNOTEN (Pindas) per K.G.	[illegible]
ZOUT per vat van 130 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.06
ORANJESCHILLEN per K.G. 1st kw.	„ 0.60
[illegible]	„ [illegible]50
HUIDEN per K.G.	„ 0.75
GEITENVELLEN per K.G.	„ 1.20
WOL per K.G.	„ 0.12
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.55
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa).	
Kwaliteit No. 1 per dozijn	„ 3.97½
„ „ 1 (gebleekt)	„ 3.50
„ „ 2	„ 5.25
„ „ 3	—
„ „ 3	—
„ „ 4	7.—
„ „ 5 „ OLA	
„ „ 6	
„ „ 7	„ 9
„ „ 8 „ OLA	
„ „ 9	„ 12.50
„ „ 10 „ OLA	
„ „ 11	
„ „ 12 „ OLA	
„ „ 13	
„ „ 14 „ OLA	„
„ „ 15	
„ 1 van 25 c.M. of minder f.	

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

Willemstad	13 ratten.
Overzijde	16 „
	29 ratten

Uit de Naburige Republieken.

Venezuela. Maandag 15 Juni ll. des morgens om elf uur begaf zich eene commissie, afgevaardigden van het Congres, naar het Paleis *Mira flores* ten einde de nieuwe Constitutie ter onderteekening en publicatie den President aan te bieden. Met groot ceremonieël werden de heeren ontvangen. Nadat de tijdelijke President Dr. Marquez Bustillos in de zaal verschenen was, hield Grl Guiseppi Monagas, president der Commissie, een schitterende redevoering. Herinnerende aan het treurige feit, dat de gewone verkiezing niet op den wettelijken tijd had kunnen plaats hebben, omdat het land door revolutie in beroering was gebracht, [illegible] nogmaals verheugende over de spoedige onderdrukking dezer troebelen, schilderde de redenaar de angstige spanning waarin het land verkeerde ten gevolge van den buitenwettelijken [illegible] van het Bestuur. De Vereenigde Staten van Venezuela zonden toen hunne gevolmachtigden naar Caracas en President Gomez legde in hunne handen het souvereine gezag over de republiek neer. Een andere President werd toen tijdelijk gekozen en ter handhaving van [illegible] in de Republiek Grl. Gomez als Opperbevelhebber van het leger aangesteld.

Toen konden de Staten rustig vergaderen in het Congres en een nieuwe Constitutie samenstellen, welke rekening zou houden met de nieuwe toestanden en alle onzekerheid van Bestuur in de toekomst zou voorkomen.

Deze nieuwe grondwet was thans tot stand gekomen en werd den President aangeboden ter onderteekening en ter bekendmaking.

Met innige vreugde nam President Marquez Bustillos de nieuwe Grondwet aan uit de handen van het Congres, dankbaar, dat de Gevolmachtigden der Staten zoo eensgezind waren geweest en met kracht het moeilijke werk hadden doorgezet. Er was nauwelijks een maand verloopen, sinds [illegible] het Congres waren gekomen om hun den eed van trouw af te nemen, en reeds nu konden zij hem de vrucht hunner werkzaamheden aanbieden. De waarnemende President bracht daarvoor dank aan allen, maar ook aan Grl. Gomez, die zoo heerlijk gestreden had om het recht zijn loop te laten.

Men hoort het, het is niets dan vredeszang, een ongekend geluk in de naturige republieken.

Hoelang zal deze toestand nog duren?

De volgende week zal men overgaan tot de verkiezing van den nieuwen President, waarvoor Grl. Gomez de candidaat is, maar waarbij wel eenig verzet der tegenpartijen te vreezen is.

Sto Domingo. Telegrafisch werd hier bericht ontvangen, dat President Bordas definitief tot President gekozen is. Maar de revolutie zal daardoor nog niet onderdrukt zijn.

Haiti. De „Echo de Paris" deelt mede, te kunnen bevestigen, dat de regeering van Haïti voorstellen betreffende het sluiten van een leening van 2 millioen gedaan heeft. Duitschland heeft daarvoor als voorwaarden gesteld het verkrijgen der vergunning tot het vestigen van een kolenstation alsmede de contrôle over de tollen. De regeering van Haïti heeft deze voorwaarden evenwel niet aangenomen. De regeering der Vereenigde Staten zal eventueële aanneming van deze voorstellen door Haïti verhinderen.

De oorlog in Mexico.

President Huerta is toch niet onredelijk. Den 9den Juni ll. zond hij twee kanonneerbooten, de *Bravo* en de *Zaragoza*, van de haven van Mexico naar Tampico om die haven te blokkeeren en de *Antilla* te verhinderen ammunitie, kanonnen en vliegmachines te lossen voor de rebellen. Maar Admiraal Badger, de Amerikaan, had strenge orders gegeven aan zijn eskader om die scheepjes daar op te wachten. Van een blokkade mocht niets komen, daar dit zou zijn [illegible] eerste voorwaarde der vredesonderhandelingen te Niagara Falls. Aan verzet dacht Huerta toen niet, liet zijn schepen terugkomen, en de *Antilla* kon rustig haar lading lossen. Alle partijen zijn thans van nieuwen krijgsvoorraad voorzien. De Heeren kunnen nog heel lang vechten voordat zij weer gebrek aan ammunitie zullen hebben.

De Amerikanen schijnen te denken, als men den vrede wil, moet men zich voorbereiden tot den oorlog. De verschillende Mexicaansche partijen zullen nu wel een weinig bang van elkander zijn en niet zoo licht weer op elkander inhakken. Nadere berichten melden, dat de Mexicaansche velden overstroomd worden door gewapende lieden. Het wordt er nu langzamerhand gevaarlijk, daar die heetbloedige mannen het doelloos rondloopen met den gordel vol kogels vervelend beginnen te vinden. Ze zoeken een mikpunt. De studenten van Mexico City hadden al heel spoedig een mooi doel gevonden in den President.

Toen Huerta met zijn adjudant van een wapenschouwing per auto in de stad terugkeerde werd zijn auto plotseling door de studenten beschoten. De President bleef ongedeerd evenals zijn adjudant, alleen de auto werd wat gehavend. De studentjes werden gearresteerd en eenigen van hen gefusilleerd.

Zoo langzamerhand schijnt Huerta aan populariteit te gaan verliezen. De toestand wordt voor een massa menschen onhoudbaar. Het schrikbewind heerscht te lang en men ziet nog niets van het einde. Men wil Huerta nu tot heengaan dwingen, of hem anders uit de wereld helpen. Vrede langs diplomatieken weg komt er toch niet; van een wapenstilstand, de eerste vereischte voor de vreedzame overeenkomst, wil Caranza niets weten. De Amerikanen bereiden zich voor tot een langdurig verblijf in Vera Cruz.

Er ligt daar een leger van 25 000 man, de hulptroepen niet medegerekend.

Tot op 5 KM. van de stad is het terrein afgezet met prikkeldraad en op 300 Meter van deze grenzen van het Amerikaansch kamp staan groote en kleine kanonnen in vechtlinie. Als Huerta nu maar zoo dom is tegen de kanonnen in te loopen, krijgen de Yankees hem best onder schot. Ze kunnen echter nog lang wachten voor dit gebeurt.

Intusschen doen verschillende ziekten zooals malaria, pokken en typhus het noodige verdelgingswerk. Vera Cruz is een zeer ongezonde, moerassige streek, welke veel offers zal vragen van de Amerikanen

HAVEN-NIEUWS.

VAN 20 JUNI — 4 JULI

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Oranje Nassau	G D Niemann	23 Juni	Amsterdam	23 Juni	New-York
Maracaibo	G W Goodman	20 „	New-York	20 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	22 „	Maracaibo	22 „	La Guayra
Merida	A Johanson	24 „	La Guayra	25 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	25 „	Maracaibo	25 „	New-York
Caracas	Furst	25 „	New-York	25 „	La Guayra
Fauna	G P Vos	25 „	Colón	25 „	Amsterdam
Pr Fr Hendrik	N A de Boer	28 „	New-York	29 „	Amsterdam
Caracas	Furst	1 Juli	La Guayra	1 Juli	New-York
Merida	A Johanson	1 „	Maracaibo	1 „	Maracaibo
Fauna		2 „	Amsterdam	2 „	Colón
Zulia	S S Morris	4 „	New-York	4 „	Maracaibo
Prins Willem I	A B Nyboer	4 „	Amsterdam	5 „	New-York
Commodore	H Russell	24 Juni	Liverpool	24 Juni	Belize
Almerian	Henderson	25 „	Sta Marta	25 „	Brunswick
Odenwald	C Segebarh	26 „	Hamburg	27 „	Colón
Niederwald	H Rose	1 Juli	Colón	3 Juli	Hamburg
Venetia	R Hohfeld	2 „	Pto Cabello	3 „	Hamburg
Siena	R Raffo	2 „	Génova	2 „	Colón

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
India A	21 Juni	Pto Rico	*Maria H*	22 Juni	Maracaibo
Maria Leoncita	21 „	Aruba	*Jesusita*	22 „	Maracaibo
Estelle H	22 „	Aruba	*Camia*	22 „	Vela de Coro
Rosa Maria H	22 „	Aruba	*LaConformidad*	24 „	Sto Domingo
Refugio H	25 „	Aruba	*Estelle H*	26 „	Isl Barlovento
Camia H	25 „	Vela de Coro	*Brion V*	23 „	Maracaibo
Meteor H	24 „	Barbados	*Maria Leoncita*	23 „	Aruba
Estrella A	25 „	Pto Rico	*Rosa Maria H*	24 „	Aruba
			India A	24 „	Pto Rico
			Nereida H	26 „	Maracaibo
			Refugio H	26 „	Aruba